

မြသန္တာ

ခံစားဖူးရင်နားလည်ပါ

အခန်း (၁)

"အစကတည်းက သံသယဝင်နေရင် မင်း ဘာလို့ လက်ထပ်မယ် ခေါင်းညိတ်တာလဲ၊ မင်းကိုယ်မင်း မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘူးလား၊ ဒါ မင်းအပြစ်၊ မင်းကြောင့်"

ဘွားအံ့ကိုကြည့်ကာ အံ့အားသင့်သွားမိ၏။

ဘယ်တုန်းကမျှ မိမိအား 'မင်း' ဟူသော အပြောမျိုးနှင့် ရင့်သီးစွာ မသုံးစွဲခဲ့ဖူးပေ။

"အခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ ဘာလုပ်ကြမလဲ"

သောကနှင့် ဒေါသတို့ စုပြုံကာ အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော် အဘွားအံ့၏ အသားများ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေလေသည် ။

ဆောက်တည်ရာ မရဟန်ဖြင့် အိမ်ရှေ့မှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်ရင်း ပြဿနာတစ်ခုကို ဖြေရှင်းရန်အတွက် ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ချာချာလည်နေလျက် ရှိသည် ။

သူလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

ပြဿနာကား ဤမျှ ကြီးသွားလိမ့်မည်ဟု မထင်မှတ်ခဲ့။

"ဘာလုပ်ကြမလဲ၊ ခု ဘာလုပ်ကြရမလဲ"

ဘွားအံ့က ထိုစကားကိုသာ ထပ်ခါတလဲလဲ ရေရွတ်နေသည် ။ ဘွားအံ့ စိတ်ဆင်းရဲနေသည် ကိုလည်း မကြည့်ရက်နိုင်ပေ။

အခုတလော ကြမ္မာဆိုးကပဲ မိမိအပေါ်မှာ စိုးမိုးအနိုင်ယူနေတာလား ၊ မိမိကပဲဆိုးပြီး ဂြိုဟ်မွေ့နေသလား မသိနိုင်။ စိတ်တို့ က ပျံ့လွင့်၍ တွေ ဝေနေသည် ။ ဘာကိုမျှ ရေရေရာရာ မဆုံးဖြတ်ခဲ့ပေ။

ယခု ပုံအား လက်ထပ်မည်ဟု အဘယ်ကြောင့် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သနည်းဟူ၍ စဉ်းစားမရ ဖြစ်မိသည် ။

ဖြူနှင်းပုံသည် မိမိ၏ ငယ်ဖော် ချစ်လှစွာသော သူငယ်ချင်း၊ မိမိ ညှာတာလွန်းရသော ချစ်ညီမလေး။

နှစ်ပေါင်းများ စွာ ဝေးကွာပြီးမှ ပြန်တွေ့ရသည် မို့ မယုံကြည်နိုင်တော့ပေ။ သတိရမိသည် ။ တမ်းတမိသည် ကတော့ တစ်ခါတစ်ရံသာ ...

သူကလည်း စိတ်ထွေထွေနှင့် ဘွားအုံထံ ဝေးလွင့်လာစဉ်ဘွားအုံက ပွဲလန့်တုန်း ဖျာခင်းလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ဖြူနှင်းပုံနှင့် သူ့ကို လက်ထပ်ပေးမည်ဟု ပြောသောအခါ သူကလည်း အလွယ်တကူ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိ၏။ ပုံက သူငယ်ဖော်ကိုး။

စိတ်တွေ ထွေနေ၍ ဘာကိုမျှ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် မဆုံးဖြတ်မိဘဲ အိပ်မက်ထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေသူပမာ။

"စိုင်းနောင်"

ရုတ်တရက် လန့်သွား၏။ ဘွားအုံကို မော်ကြည့်မိသည် ။ ဘွားမျက်လုံးအိမ်ထဲမှာ မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲ၍ နေလေပြီ။

"မင်း ငါ့ကိုဒုက္ခပေးရအောင် ရောက်လာတာလားဟင်၊ ငါ အသက်ရှည်ရှည်နဲ့ စိတ်ချမ်းသာနေတာကို မကြည့်ချင်လို့ လား"

"ဟာ ... ဘွားကလဲ၊ ကြံကြံဖန်ဖန်ဗျာ၊ သူ့ဘာသာသူ သားကို မလိုချင်လို့ ထွက်သွားတာပဲ၊ သူ့မှာ ရည်စားရှိနေလားမှ မသိတာ"

"တော်စမ်း စိုင်းနောင်၊ မင်းအပြစ်ကို သူများ အပေါ်မှာ လွှဲမချနေနဲ့ ၊ မင်း ယောက်ျား မဟုတ်ဘူး လား၊ ပုံ့ မင်းကိုဘယ်လောက် မျှော်လင့်နေတယ်ဆိုတာ မင်းလဲအသိ၊ ငါလဲအသိပဲ၊ အခု ငါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ သူ့အစ်ကိုတွေလာရင် ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ တစ်သက်လုံး ငါ့ကို မော်မကြည့်ရဲတဲ့ မိသားစုကို ငါကခြေသလုံးဖက်ရတော့မှာ လား"

"အရေးထဲ ဂုဏ်ပုဒ်တွေ လုပ်နေပြန်ပြီ"

"ဘာ ... ဘာပြောတယ်"

စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်သောစကားကို အဘွားအံ့က ဒေါသဖြစ်သွား သောကြောင့် သူက အဘွားအံ့လက်မောင်းကို ကိုင်ကာ ချော့လိုက်ရပြန်သည် ။

"ဘွားရယ်၊ သားလဲ စိတ်ရှုပ်လို့ ပါ၊ ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်ဘူးလေ၊ သား ပုံ့ကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ချစ်ခဲ့တာ ဘွားလဲ သိသားနဲ့ ၊ ဘွားတို့ကပဲ သားကို ပုံ့နဲ့ ခွဲခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား"

အဘွားအံ့၏ ဒေါသအရှိန်တို့ ပြေလျော့သွားကာ မျက်ရည်များ ယိုစီး၍ ကျ လာလေ၏။ ဒေါသပြေတော့လည်း ဝမ်းနည်းလာပြန်သည် ။

"ပုံ့လေး သူ့ဘာသာသူ အေးအေးဆေးဆေးနေတာကို ငါကပဲ ငါ့မြေးနဲ့ ပေးစားရမယ်လို့ အတင်း တောင်းဆိုခဲ့တာ၊ အစ်ကိုတွေက သူတို့ ညီမလေးကို ပိုးလိုဥထားကြတာ၊ အခု ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ စိုင်းစံနောင်ရယ်၊ အဘွားတော့ မျက်နှာပျက်ရပါပြီ"

"သား စဉ်းစားပြီး ခေါင်းအေးအေးနဲ့ ရှာပါဦးမယ် ဘွားရယ်"

"ဟာ ... တစ်ပတ်အတွင်းဘယ်လိုရှာရမှာ လဲ စိုင်းစံနောင်ရာ၊ ငါ တော့ သေသာ သေချင်တော့တယ်၊ ဖိတ်စာတွေတောင် ဝေနေတာ တစ် ဝက်ကျိုးနေပြီ"

"ဘွား ... အဲဒါကို ဘွားလုပ်လိုက်ပေါ့၊ ရက်အကန့်အသတ်မရှိ ရွှေ့ ဆိုင်းထားပါ၊ မိုးမြေအနံ့သား ရှာပေးပါ့မယ်၊ ဘွားစိတ်ချမ်းသာအောင် နေပါ၊ သား ပုံကိုပဲ လက်ထပ်ပါ့မယ်"

သူ အဘွားကို ချောနေမိသည် ။ သူ့ အပြစ်ပဲကိုး။ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်မိလျှင် ပုံအလွန်မဟုတ်ဘဲ မိမိအလွန်သာဖြစ်နေ၏။

သူကလည်း သူ ဘာဘထံမှ ထွက် လာပြီး အဘွားထံ ရောက်ရှိရုံရှိ သေး၊ အဘွားအံ့က ပြန်မသွားနိုင်အောင် မိန်းမပေးစားမည်ဟု ဆိုသည် ကို ဘာမှ မစဉ်းစားဘဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိသည် ။

စဉ်းစားစရာမလိုဟု ထင်မိ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ငယ်စဉ်က တည်းက စွဲလမ်းချစ်ခင်လျက်ရှိသော ပန်းပုံပွဲကလေးဖြစ်၍ ပင်။

ထိုပန်းပုံပွဲကလေးကို မြတ်နိုးချစ်ခင်မိသော်လည်း ဝေးကွာနေစဉ်တွင် ပုံကို မေ့ထားခဲ့သည် ။ တွေ့တော့လည်း ပုံကို မမှတ်မိတော့သည် မှာ ပုံစိတ်ဆိုးစရာပင် ဖြစ်သည် ။

ဟိုစဉ်တုန်းက ပုံသည် အပျိုမဖြစ်သေးသော ကလေးသာသာအရွယ် ဝိနိပိန်ရှည်ရှည်နှင့် ရှူနာရှိုက်ကုန်းလေး။ ယခုပွဲက လှပစိုပြည်လျက်ရှိ သည် မို့ ငယ်စဉ်က စွဲလမ်းခဲ့သော ပုံနှင့် ဘယ်လိုနည်းနှင့်မျှ မတူနိုင်ပေ။

သို့ရာတွင် အဘွားအံ့က ဟုတ်သည် ဆို၍ သာ မိမိ၏ ပုံဖြစ်ပေတော့ မည်။

"ဘွားရယ်၊ သားတော့လေ ပုံကို ငယ်ငယ်ကလိုပဲ ဝိနိပိန်လေး ထင်

နေတာ၊ အခု ပုံက တစ်မျိုးပဲ"

လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိသောအခါ အဘွားအံ့မှာ ပို၍ ဒေါသထွက်သွားလေ၏။

"ဘာရယ်၊ မင်းကိုငါက လိမ်ညာပြီး ဖြူနှင်းပုံပါလို့ ပြောပြီး လက်ထပ်ပေးရမှာ လား၊ မင်းမယုံကြည်ရင် ဘာလို့ ရက်သတ်တာကို မြန်တယ်လို့ မတားလဲ၊ မင်းဘာသာ မင်း စုံစမ်းပါဦးလား၊ မင်း ယောက်ျား မဟုတ်ဘူး လား"

အဘွားအံ့သည် သူ့မျက်နှာကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ တုန်ယင်နေသော ဒေါသသံနှင့် ပြောနေသဖြင့် ခေါင်းကုတ်ကာ သက်ပြင်းချမိရုံကလွဲ၍ ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့။

တစ်ဦးတည်းသော မြေးမို့ အရွယ်အိုမင်းသည် အထိ အလုပ်လုပ်ကာ မြေးလေး အိမ်ထောင်ရက်သားကျသည် အထိ အမွေများ ပံ့ပေးမည်မို့ မိမိ ယုံကြည်စိတ်ချရသော တပည့်လက်သား၏ သမီးလေးနှင့် လက်ထပ်ပေးရမည် ဖြစ်သဖြင့် ဝမ်းသာ ပျော်မြူးခဲ့ရသည် မှာ ဘာမှ မကြာလိုက်၊ လေမှာ လွင့်လျက် ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီဖြစ်သည် ။

"ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ စိုင်းစံနောင်၊ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ ဘာလုပ်ရမလဲ"

ဘွားအံ့အသံက ငိုသံပါလာသည် မို့ သူ့အလန့်တကြားနှင့် ဘွားအံ့ကို မော်ကြည့်မိ၏။

သမီးသေဆုံးတာကိုပင် တရားနှင့်ဖြေကာ မျက်ရည်မကျခဲ့သော ဘွားအံ့သည် ...

"သွားပြီ ... သွားပြီ၊ ငါတော့ ခွေးလုံးလုံးဖြစ်သွားပြီ၊ ငါ့အချစ်ဆုံးမြေးက ငါ့ကို မြောင်းပုပ်ထဲ တွန်းချပစ်လိုက်ပြီပဲ၊ ဟီး ...

ဟီး ... ဟီး"

"ဘွား"

သူက အဘွားအံ့ကိုယ်လေးယိုင်ထိုးလာသည် နှင့် ဆီးကြို၍ ပွေ့ဖက်
လိုက်မိသည်။ ။

ဘွားအံ့သည် သူ့လက်ထဲမှာ ပင် ပျော့ခွေသွားလေတော့သည်။ ။

"ဘွားအံ့ ... ဘွားအံ့ ... ဘွား"

ဘွားအံ့သည် ဒေါ်ဘွားအံ့ဟူသော အမည်နှင့် လိုက်ဖက်အောင်ပင်
တအံ့တပြု အမူအရာများ ပြုလုပ်တတ်၏။

စိုင်းစံနောင်၏ မိခင် ဘွားအံ့သည် သမီးဆုံးစဉ်က မျက်ရည်မကျဘဲ
လုပ်စရာရှိသည် များကို လုပ်ဆောင်သွားခဲ့၏။

ယခု ကိုယ်တိုင်စီစဉ်ထားခိုက် မြေး၏ မင်္ဂလာပွဲ ပျက်သွားသဖြင့် စိ
တ်ထိခိုက်ကာ မေ့လဲသွားသည် အထိပင် ဖြစ်သည်။ ။

ဘွားအံ့သည် အသက် ခုနစ်ဆယ်နားနီးနေသည့်တိုင်အောင်ပင် ခေါ
င်းမကိုက်ဖူး၊ နှာမချေဖူးခဲ့ပေ။

ယခုကဲ့သို့ သတိမေ့သွားသဖြင့် ဆွေမျိုးအားလုံး
အံ့ဩတုန်လှုပ်ကြပြီး ပျာယာခတ်သွား တော့သည်။ ။

သို့ရာတွင် လွန်စွာ အံ့ဩစရာကောင်းသော ဘွားအံ့သည် ဆရာဝန်
ရောက်မလာမီ သတိရသွားပြီး ...

"ငါ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ ငါ့နားမှာ တစ်ယောက်မှ မနေကြနဲ့ ၊ နင်တို့ ကို ယ်နဲ့တွေကို မခံနိုင်ဘူး၊ သွားကြ ... သွားကြ၊ ချွေးစော်နံ့နေတာပဲ၊ ငါ့လဲ နံ့နေတယ်"

အညာဆောင်းက ညမှာ အေးပြီး နေ့၌ ပူလောင်လောင် ဖြစ်သည် ။

အားလုံးကို နှင်ထုတ်သဖြင့် သူ ရောလိုက်ထွက်သွားမည်အပြု ...

"စိုင်းစံနောင် နေခဲ့၊ မရီ ... ငါ့ကို သံပရာရည်ဖျော်ပေးစမ်း၊ ငါသော ကံနေကျသွေးဆေးကို ဖျော်ယူခဲ့၊ မတင်မြဲက ငါ့အတွက် နံ့သာဖြူတောင့်တန်ကတိုးနဲ့ ကရမက်ကို သွေးစမ်း၊ ငါရေချိုးမယ်"

အိပ်ရာထဲတွင် ပက်လက်အနေအထားနှင့်ပင် အကွက်စေ့အောင် ခိုင်းတတ်သော အဘွားအံ့ကို သူကျိတ်၍ ချိုးကျူးမိသည် ။

"လာစမ်း၊ ထိုင်စမ်း ... စိုင်းစံနောင်"

အပြစ်လုပ်မိသူမို့ ဘွားအံ့ ခုတင်ဘေး ကြိမ်ခုံကလေးတွင် ကုပ်ကုပ် ကလေးထိုင်လိုက်၏။

နောက်မှီပါသော်လည်း မမှီရဲဘဲ ရှေ့သို့ ကိုင်းကိုင်းကလေးထိုင်ကာ ခူးနှစ်လုံးကြားကို လက်ဖဝါးနှစ်ခုစလုံး ညှပ်ထားရင်းက ဘွားအံ့ပေးမည့်အပြစ်ဒဏ်ကို လည်စင်း၍ ခံယူမည့် သိုးငယ်ပုံစံမျိုးနှင့် မျက်လွှာချလျက် ...

ထိုအမူအရာကို ရိပ်မိသော ဘွားအံ့က နှုတ်ခမ်းကို မဲလိုက်ပြီး ...

"ခွေးကောင်၊ နင်တို့ သားအဖက တစ်ပုံစံတည်းပဲ၊ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်ပြီးရင် တောင်းပန်ဖို့ ဝန်မလေးကြဘူး"

"သားက မတောင်းပန်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘွားဖြစ်စေချင်တာကို ဖြစ်

အောင်လုပ်ပေးပါ့မယ်"

မေဘွားပါးစပ်မှ အဖေတူသားဟု ပြောလျှင် သူမကြိုက်ချင်တော့ပေ
။ အဖေနှင့်သူသည် ဝေးကွာ၍ သွားခဲ့သည် မှာ အဖေ
နောက်မိန်းမယူပြီးကတည်းကပင် ဖြစ်၏။

တစ်ခါက အဖေ့ကို ချစ်လွန်း၍ အဖေနှင့် မတည့်သော ဘွားအုံလက်
ထဲမှ ရုန်းထွက် လာပြီး ယခု ဘွားအုံထဲသို့ ပြန်ရောက်လာရသည် မှာ
ဘာမှ မကြာလိုက်ပေ။

ဘွားအုံကလည်း ဝမ်းသာအားရနှင့် ပြန်ပြေးမထွက်သွားစေရန် ချ
ည်တိုင်မှာ လှမ်းချည်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

"အဲဒါကိုက တစ်ပုံစံတည်းပဲ၊ ဒီမှာ စိုင်းစံနောင်၊ ဘွားအုံအကြောင်း
သိတယ်မဟုတ်လား၊ ငါက သူများ တွေထက် ထူးထူးဆန်းဆန်း မွေးလို့
ငါ့ကို ဘွားအုံလို့ ခေါ်တာ နင်သိတယ် မဟုတ်လား"

ဘွားအုံ အစဉ်အမြဲပြောနေသောစကားမို့ သူက သိကြောင်း ပြောလို
သော်လည်း ဘွားအုံက သူ့စကားကို အပြတ်မခံဘဲ ...

"ငါ့အမေက ငါမမွေးခင်မှာ ရေကူးချင်စိတ်ပေါက်လို့ ရေထဲဆင်းကူး
နေတုန်း မြစ်ဆိပ်က ရေစပ်နားမှာ မွေးချတာလေ၊ လက်သည် က စိတ်
မချလို့ လိုက်လာတာနဲ့ တော်သေးတာပေါ့၊ မွေးတော့လဲ မျက်နှာဖုံးနဲ့
မွေးတာ ..."

"ချက်ချင်းပဲ မြစ်ဆိပ်မှာ ဖျာကြမ်းတွေကာပြီး သားအမိနှစ်ယောက်
အသက်ရှင်ဖို့ ကို တစ်ရွာလုံးက ဝိုင်းကြိုးပမ်းကြရတာ၊ ပြီးတော့ စောင့်
ထူထူပတ်ပြီး အထမ်းနဲ့ အိမ်ပြန်ရတာ၊ မျက်နှာဖုံးပါတဲ့ လူတွေဟာ ထ
က်မြက်တယ်၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကို မရမနေ လုပ်တတ်တဲ့ ဇွဲလဲ ကြီးတ

ယ်"

မီးနေသည် အအေးမခံရသော ခေတ်ကာလ နန္ဒင်းမှိုင်း မီးလှုံကာ နွေးနွေးထွေးထွေးနှင့် ပြင်ပလေ မတိုးရသော ကာလတွင် ဘွားအုံတို့ သားအမိ ကျန်းမာခဲ့သည်။ ။

ဘွားအုံ၏ မွေးဖွားမှုရာဇဝင်ကို မကြာခဏပြောတတ်သောကြောင့် ငယ်စဉ်ကတည်းက အလွတ်နီးပါး ရခဲ့သည်။ ။

"အဘွားဟာ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်တဲ့ အခါ ဘယ်တော့မှ နောက်မဆုတ်ဘူး၊ ဘွားစီစဉ်ထားတာ ပျက်သွားရင်လဲ ခွင့်မလွှတ်ဘူး သိပ်စိတ်တိုတာပဲ၊ ဘွားအကြောင်း သိတယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ... သိပါတယ် ဘွား"

"မင်းအဖေဟာ နောက်မိန်းမယူပြီး ငါ့ကို ပမာမခန့် လုပ်ခဲ့တယ်လေ"

အဖေ နောက်မိန်းမယူသော်လည်း ဘွားအုံကို ပမာမခန့် မလုပ်ခဲ့။ အဖေ မိန်းမယူမည့် အကြောင်း ယောက္ခမဟောင်းထံ စာရေးအသိပေးခဲ့သည် ကိုပင် ပမာမခန့် လုပ်သည် ဟု ဘွားအုံက ယူဆထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

"ငါနဲ့ သမက်မတော်တော့တဲ့ နင့်အဖေကို ဒေါသဖြစ်လို့ မဆုံးဘူး၊ ဒါကြောင့် ငါ စီစဉ်လိုက်တာပဲ၊ နင်ကလဲ သဘောတူတယ်ဆိုတာကိုး၊ အခုတော့ နင့်အဖေလိုပဲ ငါ့အစီအစဉ်တွေကို သားက ဖျက်ဆီးပစ်ပြန်ပြီ၊ ဟင် ... စိုင်းစံနောင်၊ နင်ဟာ အဖေတူသားပဲ"

ထိုအခါ စိုင်းစံနောင်မှာ ချက်ချင်း ခေါင်းထောင် လာပြီး ဘွားအုံအား စူးစူးရဲရဲကြည့်ရင်းက ...

"အဖေနဲ့ ကျွန်တော် မတူပါဘူး၊ အဖေ့လို မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့ လွမ်းမိုးခြင်းကို ဘယ်တော့မှ မခံဘူး၊ ကျွန်တော် ယောက်ျား၊ ကျွန်တော့် စိတ်ကို ကျွန်တော့်ဘာသာ ပိုင်ဆိုင်တယ်၊ ကျွန်တော့်အလိုကျပဲ ကျွန်တော့်ဘာသာ ဖန်တီးမယ်"

"အေး ... ဒါမှ ငါ့မြေးပဲ"

"ဟာ ... အမေက ဘာလို့ အိပ်ရာက ထ ရတာလဲ"

အားပါပါနှင့် ကုန်းထလိုက်သော ဘွားအုံကို သမီးအပျိုကြီး မရိုက်ဖေးမလိုက်၏။

ဘွားအုံက လက်ကာပြလျက် ...

"ရတယ် မရီ၊ သံပရာရည်ပေးလေ"

"ဆရာဝန် လာပြီ အမေ၊ သူတို့ ပေးတဲ့ ဆေးကို သောက်ရဦးမယ်"

"ဘာလို့ ခေါ်ရတာလဲ၊ သွား ... နင်တို့ ဆရာဝန်ကို ခြေကြွခပေးပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်၊ ငါ့ဆေးပဲ သောက်မယ်၊ သွား ငါပြောသလိုလုပ်"

ဒေါ်ရီမှာ မျက်လုံး အပြူးသားနှင့် စိုင်းစံနောင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။ ထိုအခါ အဘွားအုံ၏ လက်များကိုကိုင်ကာ ခွဲလျက် ...

"ဘွားကလဲ ခုဟာက နှုတ်ခမ်းတွေဖွေးပြီး မေ့လဲသွားတာ၊ ဘွားမှာ သွေးတိုးနေသလား သွေးကျနေသလား သိရအောင် စမ်းသပ်လိုက်ပါဦး၊ တော်ကြာ ဆရာဝန်ကို စော်ကားသလို ဖြစ်နေပါဦးမယ်၊ ဆရာဝန်ကလဲ တော်ရုံအိမ်ကို ကြွတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဘွားအုံကို ကြည်ညိုလေးစားလွန်းလို့ ကြွလာရတာ"

"ဪ ... အေး ... အေး၊ ဒီဆရာဝန်လေးက ငါနဲ့ ခင်ပါတယ်ဟဲ့၊ လွှ

တ်လိုက် ... လွတ်လိုက်"

ထိုအခါမှ ဒေါ်ရီမှာ ကမန်းကတန်းနှင့် ပြေးထွက်သွားတော့သည်။ ။

ဆရာဝန်လေး အိပ်ခန်းထဲဝင်လာတော့လည်း
သွေးချိန်ကိရိယာကိုကြည့်ကာ ဘွားအုံက တတွတ်တွတ် မေးနေ၏။

ဆရာဝန်ကို ပြန်၍ ဆရာလုပ်နေသေးသည်။ ။

"အဘွားက ကျန်းမာရေး ကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ ခုနစ်ဆယ့် ရှစ်နှစ်
အထိတစ်ခါမှ မဖျားမနာပါဘူးကွယ်၊ အခုဟာက ဒေါသကြောင့်ပါ၊ သူ
တို့ ကလန့်ပြီး ခေါ်တာပါ၊ အဘွား မသေသေးပါဘူး၊ မြစ်တောင် ချီသွား
ဦးမယ်"

အားမာန်နှင့်ပြောပြီး မျက်လုံးများ ပြန်လည်ရီဝေသွားလေသည်။ ။

ဆရာဝန်လေးက သွေးပေါင်ချိန်ပေးပြီး အဘွားအံ့ မကုချင်မှန်း ရိပ်
မိသဖြင့် နားကြပ်ကလေးနှင့် ခဏသာစမ်းကာ ပြန်ထွက်သွားတော့သ
ည်။ ။

ဒေါ်ရီက မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် နောက်မှ လိုက်သွားလေ၏။

"ဒီမှာ စိုင်းနောင်၊ နှင့် ကောင်မလေးကိုရအောင်ရှာ၊ ဒါ နှင့်အပြစ်ဆို
တာကို နင်နားလည်ရဲ့ လား၊ ဒီကောင်မလေးကို နင်ပဲယူရမယ်၊ နင့်ငယ်
ရည်းစားပဲ"

"မဟုတ်ပါဘူး ဘွားအုံကလဲ၊ ပုံက ဆယ်နှစ်နှစ် ဆယ့်သုံးနှစ်၊ သား
က ဆယ့်ငါးနှစ် ဆယ့်ခြောက်နှစ်လေ၊ ဘယ်လို ရည်းစားထားလို့ ရမှာ
လဲ"

"ဒါပေမဲ့ မင်းက လူပျိုပေါက်ဆိုတော့ ပန်းပွဲလေးကို ငယ်ငယ်ကတ

ည်းက ချစ်နေတာပဲ မဟုတ်လား"

ရင်ထဲမှာ နွေးသွားသည်။ ။ ဘွားအုံပြောသကဲ့သို့ ငယ်စဉ်ကတည်းက ပန်းပွဲလေးလို့ ခေါ်ကာ ချစ်ခင်ရပါသော ငယ်ကျွမ်းအား အဘယ်ကြောင့် များ ရက်စက် စိမ်းကားသော စကားကို ဆိုမိပါသနည်း။

"ဟဲ့ ... သား ထစမ်း၊ ပွဲလေးရောက်နေပြီ၊ ထ ... ထ"

"ဗျာ ..."

အေးချမ်းလှသော အညာဆောင်းကြောင့် စောင်ပုံထဲမှ မထွက်နိုင်ဘဲ နေမြင့်သည် အထိ ဇိမ်ယူ၍ ကောင်းဆဲတွင် ဘွားအုံက လာနှိုးသဖြင့် ကယျာကယာ ထ လိုက်၏။ ကခုန်နာရီပင် မထိုးသေး။

" လာပြီလား"

"ဟဲ့ ... သူ့အိမ်မှာ ပဲပေါ့၊ ကိုယ်က သွားတွေ့ရမှာ လေ"

"ဟာ ... ဘွားကလဲ၊ ဒီကိုခေါ်လိုက်ပါလား"

"အောင်မယ် ... သူများ သားသမီးကို တင်တင်စီးစီး ခေါ်ယူရအောင် လို့ ရှင်က ဘာကောင်မို့လို့ လဲ၊ ကဲ ... ထပါ၊ ညကမှ ရောက်တာတဲ့ ၊ ကိုယ်က သူတို့ သမီးကို သွားတောင်းရမှာ ဆိုတော့ ယောက်ျားလေးရှင်ပဲ၊ ကဲ ... ထ ... ထ ... ထ ... မျက်နှာသစ်၊ ငါတော့ပြီးပြီအေ့"

ဘွားအုံသည် မိုးလင်းသည် နှင့် နံ့သာများ လိမ်းကျံထားပြီးဖြစ်သည်

အသက်ကြီး၍ မျက်စိ အနည်းငယ် မှန်နေသော်လည်း သနပ်ခါးကို တော့ ညီအောင်လိမ်း တတ်သည်။ ။

ဘွားအံ့ထံမှ နံ့သာနံ့၊ သနပ်ခါးနံ့များက သူ့ရင်ကို အေးမြစေ၏။

"ဟင့်အင်း ... ချက်ချင်းကြီးဗျာ"

မဝီကလာ ပီကလာနှင့် ပြောပြီး ဘွားအံ့ရင်ထဲ တိုးဝင်ကာ အပေါ်ဖုံး တိုက်ပုံ စိန်ကတ္တီပါကို မျက်နှာနှင့်ပွတ်ကာ စွပ်လိုက်၏။

"ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... အာပုပ် ... အာပုပ်၊ ခု သွားမျက်နှာသစ်ချေ၊ နှိုးနေလျက်နဲ့ မထဘူး၊ နင့်ကိုယ်စောင့်နတ်ကတော့ ကျိန်ဆဲတော့မှာ ပဲအေ"

ဘွားအံ့က သူ့ဝှမ်းစောင်ကို အတင်း ဆွဲယူလိုက်သဖြင့် လန်သွားသော ပုဆိုးကို ကပျာကယာ ဆွဲဖုံးလိုက်ရင်း 'ဘွားနော်' ဟု ရှက်ရှက်နှင့် ပြောကာ အိပ်ရာမှ ကမန်းကတန်း ထ လိုက်ရတော့သည်။ ။

မထလျှင်လည်း မဖြစ်တော့။ ဘွားအံ့ စိတ်တိုလာလျှင် စားပွဲပေါ်ရှိ သောက်ရေဖန်ခွက်ထဲမှ ရေနှင့် သူ့မျက်နှာကို ပက်လိုက်နိုင်သည်။ ။

ကမန်းကတန်းလေး သန့်ရှင်းရေးပြုလုပ်လိုက်၏။

"ဗျိုင်းဖြူမလေးဟာ အရင်ကလိုပဲ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်ပဲလား"

ရင်ထဲမှ တွေးကာ ကြည်နူးမိသည်။ ။ ဝမ်းသာသလိုလို ဝမ်းနည်းသလိုလိုနှင့် ဆယ်နှစ်နီးပါး ကွဲကွာနေရသော စွဲလမ်းသူလေးနှင့် တွေ့ရမည်မို့ ရင်ခုန်နေမိသည်။ ။

"အလဲ့ ... ရှိုးတွေ၊ မိုးတွေ၊ လေတွေနဲ့ ပါလားဟေ့"

"ဒေါ်လေးရီကလဲဗျာ၊ ငယ်ငယ်က စိုင်းနောင်နဲ့ ကွာသွားအောင်လေ

ရင်ခုန်နေသည် ကို ထိန်းချုပ်ရန်အတွက် ပေါ့ပါးစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။ ။

နေ့ချင်း ညချင်းပင် တစ်ခါမျှ အိပ်မက်ပင် မမက်ခဲ့ဖူးသော လက်ထပ်ပွဲ၌ သတို့ သားဖြစ်ရတော့မည်ဖြစ်ပေသည်။ ။

ပုံလေးနှင့် လက်ထပ်ရန်အတွက် လူကြီးချင်း ညှိနှိုင်းပြီး နေ့ပင်သတ်မှတ်ပြီး၍ ဖိတ်စာဝေပြီးနေပြီဖြစ်သည်။ ။

အဘွားအံ့ကလည်း သမက်ဖြစ်သူ မကန့်ကွက်ရလေအောင် အလျင်အမြန် လက်ထပ်ပေးခြင်း ဖြစ်သကဲ့သို့ သူကလည်း ဖခင်၏ စီစဉ်မှုများကို ပျက်စီးသွားစေရန် အလျင်အမြန် လက်ထပ်လိုခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ပြီးတော့ လက်ထပ်ရမည့် သတို့ သမီးကလည်း သူ၏ ငယ်ချစ်၊ နွဲ့ဆိုးမလေး။ သူစိမ်းသက်သက် မဟုတ်ပေ။ အချစ်ဟူသော မျိုးစေ့ကိုချပေးခဲ့သူ ပထမဦးဆုံးသောအချစ် ...

အားလုံး ရေကန်အသင့် ကြာအသင့်။

အကယ်၍ မိမိတို့ လက်ထပ်သည့်သတင်း ပါလာလျှင် မိထွေး ဒေါ်ပင်စီလည်း ငိုမည်။ ဖခင်ကလည်း တောက်တခတ်ခတ် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ပြီးတော့ ... ပြီးတော့ ... ချစ်သူ စိုးသီရိဇော်လည်း ငိုပေလိမ့်မည်။

မမဇော်က ငိုမည်လား။ သိပ်တော့မထင်။ မျက်ရည်ကျရလောက်အောင် မမဇော်အတွက် ရည်မှန်းချက်ကြီးက ပျက်မသွားပေ။ မသကာသစ်ကိုင်းပေါ်မှ ထပျံ့ပြေးသွားသည့် ငှက်ကလေး တစ်ကောင်ကြောင့် ကိုင်းဖျား ဆတ်ဆတ်ခါ၊ တုန်သွားရုံသာ။ တော်ကြာ ပြန်ငြိမ်သွားပေမည်။

"ဟဲ့ ... ကောင်လေး၊ ဘာတွေတွေ့ပြီး သဘောကျနေတာလဲ၊ ကော်

ဖိသောက်ဦးလေ"

"ဪ ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဟင် ... မုန့်လဲ မပါပါလား ဒေါ်လေးရီ"

အတွေးလွန်နေသဖြင့် မုန့်မပါသည် ကိုပင် သတိမထားမိလိုက်ပေ။

"မနက်စာကို ပုံတို့ အိမ်မှာ စားဖို့ ပုံအမေက မှာ သွားတယ်၊ ဒါကြောင့် ကော်ဖီပဲချပေးတာပေါ့"

"ဒါဆို မသောက်တော့ဘူး၊ ပုံဆီကျမှ ပဲ မုန့်လဲစားမယ်၊ ကော်ဖီလဲ ဖျော်ခိုင်းမယ်"

"အောင်မယ်"

"တတ်တယ်"

အဘွားအံ့နှင့် ဒေါ်လေးရီမှာ ကြည်ကြည်နူးနူးလေး ဝိုင်းအော်ကြသဖြင့် သူ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်သွားမိသည် ။

"ဟဲ့ ... ရီ၊ သတင်းစာထဲမှာ စေ့စပ်တဲ့ သတင်း ပါလာလိမ့်မယ်၊ သတင်းစာလာရင် ငါ့ကို အရင် ငါ့ကို အရင်ပြန်"

"ဟုတ်ကဲ့ အမေ"

"ကဲပါ ... ပူနေတယ်၊ မသောက်တော့ပါဘူး၊ ကြာနေဦးမယ်နော် အဘွားအံ့၊ သွားကြရအောင်"

"အမယ်အေ ... တက်ကြွနေလိုက်တာ"

အဘွားအံ့က သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည် ။ ပီတိ ဖြစ်နေသော မျက်နှာနှင့် တပြုံးပြုံးနှင့် ...

အဘွားအံ့ရင်ထဲမှာ မပျော်ဘဲ ရှိပါ့မလား။ အချစ်ဆုံးမြေး၊ တစ်ဦးတည်းသောမြေးက အဘွားအစီအစဉ်ကိုလက်ခံပြီး တက်ကြွစွာ ပါဝင်နေပြီ

ဖြစ်သည်။ ။

ပုံတို့ လမ်းနှင့် ဟိုဘက်လမ်း သည် ဘက်လမ်း ဖြစ်သဖြင့် ကားစီးမ
နေတော့ဘဲ လမ်းလျှောက်လာခဲ့၏။

သူ ခုံရွာသို့ ပြန်ရောက်သည် မှာ နှစ်ပတ်ပင် မပြည့်သေးပေ။ ပုံနှင့်
ယနေ့တိုင်မတွေ့ရ သေးသဖြင့် ရင်ထဲမှာ မတင်မကျ ဖြစ်နေမိသည် ။

ပုံသည် ငယ်စဉ်ကကဲ့သို့ ဖြူဖြူပိန်ပိန်လေးလား၊ ချွေ့နွေ့နွေ့သေးလား၊
မျှော်လင့်ချက်များ စွာနှင့် ထွက် လာပြီး ရင်ထဲမှာ တသိမ့်သိမ့် ခုန်နေမိ
သည် ကိုတော့ သတိထားမိသည် ။

ပုံမိဘများ သည် အဘွားအံ့၏ တပည့်အရင်းအချာများ မို့ သားရေး
သမီးရေးကို ပုံပြန်မရောက်သေးဘဲ စီစဉ်ထားကြသည် ။ ပုံသည် သူတို့
၏ သဘောတစ်ခုတည်းသာ ဖြစ်သည် ။ ထို့အပြင် သူနှင့်ဆိုလျှင် ငြင်းပ
ယ်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ယူဆကာ မင်္ဂလာပွဲကို စီစဉ်ကြခြင်း ဖြစ်၏။

မန္တလေးတက္ကသိုလ်တွင် နောက်ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲ ဖြေနေသော ပုံ
အား လူကြုံနှင့် စာရေးပြီး လှမ်းမေးသောအခါ ပုံက ကိုနောင်နှင့်ဆိုလျှင်
သူမလက်ခံကြောင်း အကြောင်းပြန်လိုက်သဖြင့် အဘွားအံ့မှာ စေ့စပ်ပွဲ
ပင် မလုပ်တော့ဘဲ မင်္ဂလာပွဲကိုပင် အမြန်ဆုံး ဖန်တီးလိုက်ခြင်းဖြစ်သ
ည် ။ နောက်နှစ်ရက်ကြာလျှင် ရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုးမည်။ ပြီးမှ တစ်ပတ်
အကြာတွင် မင်္ဂလာဆောင်မည်။ မင်္ဂလာမဏ္ဍပ်ကြီးထိုးကာ ထမင်းရည်
ချောင်းစီး အလှူကြီးပေးပစ်မည်။ မြို့လုံးကျွတ် မီးခိုးတိတ်ကျွေးမည်ဟု
ဘွားအံ့က ကြိမ်းဝါးထားခဲ့သည် ။

အစီအစဉ်က ချောမွေ့လွန်းသောကြောင့် သူ့အဖို့ အိပ်မက်လိုလိုပင်။

"သား ... မြန်မြန် လာလေ၊ ဘာမှ မစားထားတော့ ဆာနေပြီလား

အေ"

"မဆာပါဘူး၊ ဟိုရောက်မှ ပုံကို မနက်စာ ကောင်းကောင်း လုပ်ခိုင်းရမယ်"

"အမယ် ... အခုကတည်းက ပိုင်နေတာအေ့"

"ပိုင်ရမှာ ပေါ့၊ မပိုင်ရင် ရိုက်ပစ်လိုက်မှာ ပဲအေ့"

သူက ဘွားအုံလေသံကိုလိုက်၍ အေ့ဟု ပြောသည် ကို သဘောကျစွာ ရယ်မောရင်း ပြုတ်ကျသွားသော တဘက်နီညိုကို လည်ပင်းမှာ ပြင်ပတ်လိုက်ရင်း ...

"ဘာနဲ့ ရိုက်မှာ လဲ၊ နှီးပြားနဲ့ လားအေ့"

"မဟုတ်ဘူး ... သွားကြားထိုးတံနဲ့ "

နံနက်ခင်းမှာ ရယ်မောပျော်ရွှင်နေသော မြေးအဘွားနှစ်ယောက်သည် ညမှာ ပူလောင်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် မျက်ရည်ကျရလိမ့်မည်ဟု ဘယ်သူကမှ မထင်မှတ်ခဲ့ပေ။

အဘွားအုံသည် အသက် ခုနစ်ဆယ်ကျော်ပြီ ဖြစ်သော်လည်း မပိန်လွန်း၊ မဝလွန်းသောကြောင့် ကျန်းမာရေး ကောင်းပြီး ခါးကို မတ်နိုင်ဆဲဖြစ်သည် ။

ထိုမျှမက အလုပ်ကို ဦးဆောင်လုပ်နိုင်သည် မှာ ငယ်စဉ်ကတည်းက ပင် ဖြစ်သည် ။

"ဟော ... အဘွားအုံ လာပြီ၊ စောစောကတည်းက နေတာ"

"အေး ... လာဖို့ ပဲလေ၊ ဟိုစီစဉ် ဒီစီစဉ်နဲ့ နည်းနည်းကြာသွားတာပဲ အေ့"

အဘွားအံ့က သူ့မြေး အိပ်ပုပ်ကြီး၍ နောက်ကျသည့်အကြောင်းကို မပြောလိုက်တော့ပေ။

"ပုံလဲ အခုပဲ ခြံထဲဆင်းသွားတယ်၊ ပန်းခူးတယ် ထင်တယ်၊ လိုက်ခေါ်ဦးမယ်"

"နေ ... နေ ... ရွှေမှီ မဆင်းနဲ့၊ ဟဲ့ ... လိုက်ခေါ်လိုက်ဦးမြေးရဲ့ "

အဘွားအံ့သည် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာပင် သူ့အား မျက်စိတစ်ဖက် မှတ်ပြကာ ခြံထဲသို့ လွှတ်လိုက်၏။

သူကလည်း အဘွားမြေး ပီသစွာပင် 'ဟုတ်ကဲ့ အဘွား' ဟူသော စကားမှာ နောက်မှာ ကျန်ရစ်သွားခဲ့ပြီ။ လူက လျင်မြန်စွာဖြင့် အိမ်အောက်ရောက်သွား၏။

ရင်ထဲမှာ တော့ မီးရထားစက်ခေါင်းခုတ်သံ ကြားနေရသလိုလိုပင်။

ပုံတို့ ခြံမှာ ပေတစ်ရာပတ်လယ်ပင်ရှိ၏။ ထိုထဲတွင် နှင်းဆီပန်းများ ၊ စံပယ်ပန်းများ နှင့် ပန်းမျိုးစုံတို့ မွေးပျံ့လျက် ရှိသည် ။

ပုံအဖေသည် အဘွားအံ့ကဲ့သို့ပင် ပိုးစာပင်စိုက်၍ ပိုးမွေးမြူရေးလုပ်သည် ။

"ဟင်"

နှင်းဆီပင် ပန်းခင်းအလယ်တွင် တွေ့လိုက်ရသူကြောင့် သူ အံ့အားသင့်သွားပြီး ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့သူကို မနှုတ်ဆက်အားဘဲ တို့ ကို သည် သည် ကြည့်နေမိ၏။

"ဘာရှာတာလဲ"

"ဟင် ... ပုံ ပုန်းနေသလားလို့ ပါ။ ခင်ဗျားလဲ ရောက်နေတာကိုး၊ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်က ဘယ်သွားသွား မခွဲဘူးပေါ့နော်"

ထိုစဉ်က ပုံ၏ တအံ့တဩ မျက်လုံးကို သတိမထားမိဘဲ ပန်းခင်းများ အလယ်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုများ ထပ်မံတွေ့ရလေဦးမလားဟု ရှာဖွေကြည့်မိ၏။

"ခင်ဗျား ဘယ်တုန်းကရောက်လဲ"

"မနေ့ညကပဲလေ"

"ဪ ... ပုံနဲ့ အတူတူလိုက်လာတာလား"

"ရှင်"

ထိုမိန်းကလေးသည် ရထားပေါ်မှာ တွေ့စဉ်ကကဲ့သို့ အူကြောင်ကြောင်နိုင်လွန်းလှသည် ။

စကားတစ်ခွန်းပြောရန် ခဲယဉ်းပြီး ဝေလည်လည်နှင့် လုပ်တတ်သဖြင့် ဆက်မေးရန် စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ပုံရှိမည့် နေရာသို့ သာ လှည့်ပတ်ရှာဖွေမိသည် ။ ပုံသည် ငယ်စဉ်ကကဲ့သို့ အလွန် အပုန်းကောင်းသော မိန်းကလေးပင် ဖြစ်၏။

"ရှင်ပြောတာ ကျွန်မ နားမရှင်းဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုရှာနေတာလဲ"

"ပုံကိုလေ ... ပုံက ငယ်ငယ်ကလိုပဲ အပုန်းကောင်းသားပဲ"

"ဟင် ... ရှင် ကျွန်မကို နောက်နေတာလား"

"ဘာကိုလဲ"

ပြောရင်း ပြောရင်း စိတ်ညစ်စရာ ကောင်းလောက်အောင် စိတ်ရှုပ်ထွေးသွား၏။

သူ့စကားကိုလည်း ကိုယ်နားမလည်၊ ကိုယ့်စကားလည်း သူ နားမလည်မို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စူးစမ်းအကြည့်နှင့် ကြည့်နေကြသည်။ ။

"ကျွန်မနာမည် ဖြူနှင်းပွဲ"

"ဟင် ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါနောက်စရာကိစ္စမှ မဟုတ်တာ၊ မင်းနာမည် ဆောင်းနှင်းဖြူ မဟုတ်လား"

"ဪ"

တစ်ဖက်လှည့်၍ ပြုံးနေလိုက်သည် ကို တွေ့ရသောအခါ သူ့ရင်ထဲ အလိုလို အသည်းယားသွားသည်။ ။

"ရှင်က ကျွန်မကို ဆောင်းနှင်းဖြူလို့ မှတ်ယူထားတာလား"

"ဟုတ်တာပဲ၊ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က ပုံဟာ ခင်ဗျားမဟုတ်မှန်းတော့ သေချာနေတယ်၊ ပုံက ကျွန်တော့် ငယ်ချစ်ပဲ"

"အံ့ဩစရာပဲ၊ ရှင်က မမှတ်မိဘူးလား"

"အင်း ... ဆယ်နှစ်ကျော်သွားပြီပဲ"

ပြုံးတော့တော့နှင့် အဝေးသို့ငေးနေသော ထိုမိန်းကလေး သူ ငေးစိုက်ကြည့်ရင်းက ရင်ထဲမှာ ဇေဇေဝါဖြစ်မိ၏။

သူကရော ပုံ မဟုတ်နိုင်ဘူးလား ဟူသော အတွေးက ခေါင်းထဲမှာ တိုးဝင်ပြီး ဟိုဟိုသည် သည် ရှာဖွေကြည့်ရာ ဘယ်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရပေ။

လွန်ခဲ့သော ဆယ်ခုနစ်ရက်ခန့်က မန္တလေးသို့လာသော အဆန်ရထားပေါ်တွင် တွေ့ရသော မိန်းကလေးနှစ်ဦး အနက် တစ်ဦးဖြစ်သည် မို့ သူ့ရင်ထဲမှာ အံ့ဩမိသည်။ ။

ထိုမိန်းကလေးနှစ်ဦးအနက် သူနှင့် စကားလက်ဆုံမျှမကျဘဲ စာကို

သာ သဲသဲမဲမဲ ဖတ်နေသော မိန်းကလေးသည် ယခု သူနှင့်လက်ထပ်မည့် သူ ဖြစ်နေသဖြင့် ဇေဝဇဝါဖြစ်နေမိ၏။

"မင်းဟာ တို့ ရဲ့ ဂွမ်းပုံလား၊ ငယ်ငယ်က ဂွမ်းပုံလေးက ပိန်ပိန်သွယ် သွယ်ပါကွယ်၊ ငယ်ရုပ်နဲ့ တခြားစီပဲ၊ ဟိုတစ်ယောက်က ဆောင်းနှင်းဖြူ က ဂွမ်းပုံနဲ့ ပိုတူတယ်လို့ တို့ ထင်တာ"

"ရှင်စိတ်ထဲမှာ ဆောင်းနှင်းဖြူကိုပဲ စွဲလမ်းနေတာလား၊ အံ့ဩစရာပဲ ၊ ရှင်က နာမည်မသိဘဲ လူကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ပေါင်းတတ်တယ်နော်၊ သူ က သူ့ကိုယ်သူ ဖြူနှင်းပုံလို့ ပြောလို့ လား"

" မဟုတ်ဘူး ၊ ဖြူလို့ ပဲပြောလို့ ဖြူလို့ ပဲ မှတ်ထားတာ၊ သူ့လိပ်စာ ပေးတော့ ဖြူနှင်းပုံ၊ ဈေးတန်းရပ် မုံရွာလို့ ရေးပေးတာ"

မျက်ဝန်းနှစ်ခု ခေတ္တတွေ့ဆုံသည် တွင် သံသယငွေ့များ ယှက်သန်း သွားကြပြီး နောက်နေတာလား ပြောင်နေတာလားဟူသော အတွေးများ နှင့် ဆန်းစစ်ဝေဖန်နေမိကြသည် ။

"ဒါဆို ရှင်က ဆောင်းနှင်းဖြူကို လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူခဲ့တာလား၊ ပုံ့ကိုလက်ထပ်ဖို့ သဘောတူတာလား"

သူ တွေဝေသွားမိသည် ။ ဘွားအုံက ဂွမ်းပုံ့ကို လက်ထပ်မလားဟု မေးစဉ်က သူ ဝမ်းသာအားရနှင့် လွယ်လွယ်ကူကူ ခေါင်းညိတ်ခဲ့မိသည် ။ ရထားပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့သော မိန်းကလေးဖြစ်နေမှန်း သူမသိခဲ့ပေ။

အကယ်၍ သူ့နှုတ်ဖျားမှ ‘ကျွန်တော် လက်ထပ်ချင်တာ ငယ်ကျွမ်း ဆွေ ပုံ့ကိုပါ’ ဟု ပြောမိလျှင် ပြဿနာသည် ဤမျှအထိ ကြီးသွားလိမ့်မည် မထင်ခဲ့ပေ။

"ကဲပါလေ ... ထားပါတော့၊ နောက်မှ ပြောကြတာပေါ့လေ၊ ရှင် ဘာ

မှ မစားရသေးဘူးမဟုတ်လား၊ သွားစားစို့"

သူ့အတွေးမျှင်များ နှင့် ရှုပ်ထွေးနေသေးသည် မို့ ဘာမျှ မပြောဘဲ အိမ်ပေါ်တက်လာခဲ့သည်။ ။

ငယ်စဉ်က မိမိအား ခွဲခွဲလျက်ရှိတတ်သော ပုံသည် အေးစက်ငြိမ်သက်ပြီး စက်ရုပ်ကဲ့သို့ စာရွက်ကိုသာ လှန်၍ ခေါင်းငုံ့ကာ စာဖတ်နေသော မိန်းကလေး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူ မစဉ်းစားမိပေ။

ငယ်စဉ်က ပုံသည် မိမိနှင့်အတူ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ကာ စကားတတွတ်တွတ်ပြော၍ အစားများ တစ်ခုစီစားသော ဆောင်းနှင့်ဖြူနှင့်သာ တူပေသည်။ ။

လောကကြီးက သူ့အား ဒုတိယအကြိမ် မျက်စိလည်အောင် လှည့်စားလိုက်ပြန်ပြီ။

"လာလေ ... ပုံ၊ ဟင်းခါးတွေအေးကုန်မှာ စိုးလို့ လာခေါ်တော့မလို့ပဲ"

ဘွားအံ့က လှမ်းခေါ်လိုက်သောကြောင့် သူ့ပုံကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး သူ၏ ဝှမ်းပုံဖြစ်ကြောင်းကို အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်သွားမိ၏။

"နန်းကြီးသုပ်နဲ့ ဟင်းခါးလေးကို သောက်စားနော်၊ လိုတာရှိတာပြောပါ"

ပုံက သွက်လက်စွာ လှုပ်ရှားကာ သူ့အတွက် သုပ်ပေးနေသည် ကို ကြည့်ရင်း စောစောက သံသယ အမေးအတွက် အားနာသွားမိသည်။ ။

ဆယ်နှစ်ကျော်ခန့် ပုံအပေါ်မှာ ဥပေက္ခာပြုထားခဲ့ပြီး ယခု ပြန်တွေ့တော့လည်း သံသယစကားများ နှင့် ပုံကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် ပြောခဲ့သည်။ ။

ပုံကို သူတောင်းပန်ရပေဦးမည်။

"ပုံ ..."

"လိုတာထည့်စားနော်၊ ဪ ... မမမာရေ၊ ကြက်သွန်ဖြူလေး ကိုက် စားချင်စားရအောင် ထည့်ပေးပါဦး၊ မမမာကော စားပြီးပြီလားဟင်"

ပုံသည် အစ်မ မမမာကို အနားပေးစေရန် ခေါ်လိုက်ပြီး ကြက်သွန်ဖြူ လာပေးသောအခါ လက်ဆွဲထားပြီး ...

"မမမာ ... လာပါဦးမမရဲ့၊ စားပါဦးလား"

"ငါ စားပြီးပါပြီအေ၊ ညည်းတို့ ဘာသာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စားကြ စမ်းပါ၊ တော်ကြာ ကျုပ်က ဆေးရိုးသည် ဖြစ်နေဦးမယ်"

"နေပါ မမမာရဲ့၊ ပုံတို့ စကားပြောရတာ ခြောက်နေလို့ မမမာက ဝိုင်းစည်အောင် ပြောပေးပါဦး"

"အမယ်တော် ... ဝိုင်းမစည်တာက ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရင်တွင်းစ ကားတွေကို တယ်လီပသီနည်းနဲ့ ပြောနေကြလားမှ မသိတာပဲ"

မမမာက စကားပြောရင်း ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။ စကားပြောကောင်းသော မမမာနှင့် စကားလက်ဆုံကျပြီး လူကြီးနှစ်ဦးက ဖိတ်စာအဝေးထွက်သွားကြသည် ။

"သား နေခဲ့ချင် နေခဲ့၊ ပြီးမှ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြန်နော်"

ဘွားအံ့က ပြောပြီး ထွက်သွားမည်အပြု သူလည်း ထိုင်ရာမှ ထကာ ...

"ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်၊ ဘွားအံ့ သွားချင်တဲ့ ဆီသွားလေ၊ နောက်လဲတွေ့ရမယ့် ဆွေမျိုးအရင်းတွေပဲဟာ"

ထိုစဉ်က သူနေခဲ့ပြီး ပုံအား တောင်းပန်လိုက်လျှင်လည်း ပြဿနာက ကြီးသွားလိမ့်မည် မထင်ခဲ့ပေ။

ဘွားအံ့ ဖိတ်စာပို့ရာသို့ ကားမောင်းပြီး လိုက်ပို့လိုသည့် စေတနာနှင့် ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အမှတ်သည်းခြေကြီးသော ပုံစိတ်ကို သူမေ့ထားမိခဲ့၏။ ညနေရောက်မှ ပုံပျောက်နေမှန်း သိလိုက်ချိန်တွင် ပုံကို ဘယ်လိုမှ ရှာမရတော့ပေ။

တကယ်ဆို မင်္ဂလာဖိတ်စာကို တက်ကြွစွာ လိုက်ဝေနေသော သူ့အား ပုံနားလည်သင့်သည်။ သူ၏ စကားအမှားအတွက် သံသယစကားအတွက်ကို ပုံအငြိုးထားကာ မိန်းကလေး၏ ဣန္ဒြေနှင့် လဲလှယ်ရဲသည့် ပုံကို သနားရမလိုလို ဒေါသထွက်ရမလိုလို ဖြစ်နေမိ၏။

"ကိုနောင် ဆောင်းနှင်းဖြူကို စွဲလမ်းနေမှန်း ပုံမသိလို့ လက်ခံခဲ့တာကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ဒါကြောင့် ပုံကပဲ အနစ်နာခံ ရှောင်ပေးလိုက်ပါတယ်၊ ပုံကို ရှာချင်ယောင်ဆောင်ပါ။ တစ်နှစ်လောက် မစောင့်ပါနဲ့ ၊ လေးငါးလကြာရင် လက်ထပ်ပွဲဖျက်နိုင်ပြီ၊ ဆောင်းနှင်းဖြူကို လက်ထပ်လိုက်ပါ။ အဲဒါဆိုရင် ကိုနောင်ကို ဘယ်သူမှ အပြစ်မတင်ကြတော့ပါဘူး။"

စာလေးနှင့် နှုတ်ဆက်သွားသည်။

ထိုအခါမှ စိုင်းစံနောင်မှာ မိမိပေါ့ဆစွာ ပြုမူသွားခဲ့သည့်အတွက် နောင်တရမိ၏။ တကယ်တော့ အသုပ်စားနေစဉ် ပုံအား ငယ်စဉ်ကကဲ့သို့ တရင်းတနှီးနှင့် ပြောဆိုသင့်သည်။ စောစောက ဆောင်းနှင်းဖြူနှင့် မှားသည့်ကိစ္စကို တောင်းပန်သင့်သည်။ ချောသင့်သည်။ ခုတော့ အသုပ်စားပြီး မမာနှင့်စကားပြောကာ ဘွားအံ့ထားခဲ့သည့် တိုင်အောင် ဆက်မနေဘဲ ထ ပြန်ခဲ့သည့် အူကြောင်ကြောင်နိုင်လှသော သူ့အပြစ်သာဖြစ်

သည်။

"မတွေ့တွေ့အောင် ရှာရမယ်"
